

пара. Теофил седна до него върху хрупкавата постилка на ^{и/}измръснените, тънки като игли ^{и/}листа и попита:

- Мъчно ли ти е, Иоаница?

Момчето не отвърна.

- За родината си ли мислиш?

Вместо Иоаница, отговори с весел смях ^{и/}статорът:

- Аз се обзалагам, че има някое хубаво момиче, което сега плаче за далечния ^{и/}пленик. Не е ли така, княже? В такава хубава нощ човек не би желал да гледа сам звездите и морето... Но аз няма да оставя младия си приятел да тъгува. Кълна се в ^{и/}пречистата Ходегетрия, че утре той ще вечеря у Ефросина! Знаеш ли, драги момко, колцина са избранниците, които пристъпват прага на великата хетера на Визанс?

Лицето на Иоаната пламна. Никога ^{и/}до сега волното чедо на горите, приятелят на хрътките и соколите, не бе мизлили за жени. За него те не съществуваха. И сега... Изведнъж него го смятат за мъж и го канят на вечеря у хубави ромейки.

Опнова в душата му ^{и/}кръсна тревожният вик.

Измама! Измама! Пази се, Иоаница!...

- Утре вечер князът, аз и Теофил ще бъдем при Ефросина. Нали? Значи свършено.

- Но... - опита се да възрази Теофил Каломодиос, - аз не вярвам, че тя ще ни приеме... Нали знаеш колко е станала зла напоследък? Завчера ударила плес/ница на севастократора Алексея, след това го изпъдила, после плакала... Никой не може да ѝ угоди. Преди две недели заповядала да бият с камшик логотета Ставраки, който заради нея пропилъ всичките си богатства. Понякога по цели месеци не излиза никъде. Понякога дава шумни празненства, които струват данъка на десет теми. Не води Иоаница там. Ако се влюби в нея, момчето ще погуби живота си - както хиляди други.